

mill. kr. årligt. Regeringerne fulgte henstillingen og afsluttede i oktober 1966 en konvention om Nordisk Kulturfond med en årlig dispositionssum på 3 mill. d.kr. Som følge af den danske kronedevaluering i november 1967 henstillede rådet ved rek. 38/1968, at fondsbeløbet forhøjedes til 3.250.000 d.kr. Alle regeringer erklærede sig villige til denne forhøjelse fra 1. januar 1969. Allerede efter at fonden havde været i virksomhed i to år, havde den modtaget ansøgninger til et beløb af ca. 10 millioner d.kr., af hvilke Nordisk Kulturkommission, som skal gøre indstilling om ansøgningerne, havde anbefalet for 5 millioner d.kr., mens endnu et betydeligt antal ansøgninger var kvalificeret til at modtage støtte.

På baggrund af denne udvikling foreslog bl. a. K. B. Andersen, at det årlige tilskud til fonden snarest sattes op til 5 millioner d.kr. Kulturudvalget gav forslaget sin varme tilslutning, men bebudede samtidig, at det inden længe ville blive nødvendigt at forhøje beløbet yderligere. Det samlede råd vedtog forslaget som rekommandation nr. 26 med 44 stemmer for og 2 blanke stemmer.

10. De nordiske sproglektorer (A 199).

Med henvisning til betydningen af at effektivisere undervisningen i nabolandenes sprog vedtog rådet på forslag af bl. a. Jens Bilgrav-Nielsen, at der burde etableres et nærmere samarbejde mellem sproglektorerne ved de nordiske universiteter, f. eks. i form af regelmæssige fagkonferencer. Tillige vedtoges henstilling om udredning af forudsætningerne for en fastere organisation af lektoratsvirksomheden ved universiteter og højere læreanstalter. Rekommandationen — nr. 27 — antoges med 43 stemmer, mens 1 stemme var blank.

11. Samarbejde om uddannelsen af erhvervsvejledere (A 215).

Med 48 stemmer vedtog rådet på forslag af bl. a. Jens Bilgrav-Nielsen rekommandation nr. 29 om udredning af forudsætningerne for nordisk samarbejde om uddannelsen af erhvervsvejledere, særligt hvad angår kvalificeret videreuddannelse.

C. Sager under Socialpolitisk udvalg.

1. Samarbejde om forureningsbekæmpelse (A 164).

På rådssessionen i 1967 pegede det norske medlem Berte Rognerud på nødvendigheden af, at man i nordisk samarbejde søgte at bekæmpe forureningen af jorden, vandet og luften. Nordisk Råd tog derpå problemet op ved en konference på Hotell Foresta ved Stockholm i maj 1967. Foredragene tryktes i Nordisk Udredningsserie 1967:13 under titlen „Konferens om mark- och vattenföroreningar“. I september 1967 fulgte rådets præsidium spørgsmålet op ved som enkeltmedlemmer at indbringe sag A 164, der opfordrede regeringerne til at undersøge forudsætningerne for at få iværksat en ensartet bedømmelse af, hvilke forholdsregler samfundet bør træffe for at beskytte menneskenes sundhed og det milieu, der omgiver dem, mod de forureninger og forstyrrelser, den moderne teknik forårsager. Blandt forslagsstillerne var Poul Hartling.

Mens forslaget endnu bearbejdedes i Socialpolitisk udvalg, tog dette initiativet til, at forslaget sattes til en fyldig orienterende debat på rådssessionen i Oslo i 1968. Under sin videre behandling af sagen opfordrede udvalget NORDFORSK til at analysere, hvilke nordiske samarbejdsmuligheder der findes på området. Resultatet af denne undersøgelse offentliggjordes som N. U. 1969:3 under titlen „Nordforsks miljövårdsutredning, samarbete rörande föroreningfrågorna“.

Med støtte dels i denne udredning, dels i omfattende høringsudtalelser kom udvalget til følgende konklusioner: Der bør til grund for forureningsbekæmpelsen ligge en tilstrækkeligt omfattende lovgivning, som hurtigt kan tilpasses efter udviklingens krav. Den nationale lovgivning, som bør omfatte hele forureningsfeltet, bør i videst muligt omfang være ensartet i alle de nordiske lande. Desuden bør der i hvert land findes tværgående organer, som koordinerer de nationale bestræbelser og bærer det nordiske og internationale samarbejde. Det må være et mål for samarbejdet inden for forureningsbekæmpelsen at komplettere lovgivningen med administrative normer, der bør være så ensartede som muligt for hele Nor-